

JEESUS JA MUNKKI

Ote Pekka Ervastin esitelmästä pääsiäispäivänä 1909 (Julkaistu Idän Tähdessä joulunumerossa 1914)

Ihmeellisessä ajassa me todella elämme. Se meidän täytyy tunnustaa, kun ajattelemme, mitä olemme tilaisuudessa kuulemaan tänä päivänä. Nyt uskalletaan ihmisille selittää, että on olemassa Salainen Veljeskunta, olentoja, joissa jumalallinen siemen on kasvanut täydellisyyteen ja jotka ovat yhtä koko luomakunnan kanssa ja palvelevat ihmiskuntaa sen Auttajina ja Vapahtajina. Ja nyt me ihmiset ymmärrämme, että tulevaisuudessa on kerran tuleva aika – ja ehkä piankin on tuleva – jolloin nämä täydelliset ihmiset saattavat tulla ulos maailmaan meidän keskuuteemme, kun me valmistumme niitä vastaan ottamaan...

Kerron teille esimerkin, kuinka tapahtui muutamia vuosisatoja sitten ja kuinka tulee olemaan muutamien aikojen kuluttua. Sillä meidän aikamme tulee uudistumaan tällaiset tapaukset.

Oli kerran vanha munkki. Se aika, jona hän eli, kutsutaan keskiajaksi. Eräänä pääsiäisiltana tämä vanha munkki saavansa nojassa kuljeskeli Etelä-Saksan vuoristoseudulla. Hän oli väsynyt, näki edessään linnan ja pyysi siellä yösijaa.

Tavallista oli, että ihmiset tällä tavalla kuljeskelivat sauvan varassa, ja tämän linnan omistaja, ritari, oli sangen sivistynyt mies ja kutsui munkin luokseen. Hän tarjosi vieraille viiniä, mutta tämä ei juonut. Munkki oli lapsellisen näköinen ja hyvä, se näkyi heti. Hän ei ollut niitä, joissa munkkikaapu peitti kaikkea saastaisuutta. Merkillinen olento, erittäin lempeä, hieman ehkä epäilevä, kaino puheissaan, ei tahtonut lausua ajatuksiaan. Linnan herra keskusteli kauan ja ihastuksissaan tämän munkin kanssa, sillä hän huomasi, että tämä ei ollut aivan tavallisia kulkijoita.

Munkille näytettiin makuuhuoneeksi tornikamari. Hän oli siellä illalla, aurinko oli hiljan laskenut, tähdet loistivat jo taivaalla himme-

ästi. Munkki katseli maisemaa, joka oli keväisessä puvussa. Hänen katseensa harhaili yli tienoon, hän ajatteli omaa elämäänsä, kuinka hänen oli vaikea olla maailmassa, kuinka hänellä oli munkkikaapu päällään, mutta kuitenkin hän ei ollut kirkon uskollinen palvelija. Hän tiesi, ettei hän saattanut uskoa, hän ei ymmärtänyt elämää, hänellä oli epäily sisässään.

Hän tiesi, että raamatussa sanottiin: ”Olkaa täydelliset, niin kuin taivaallinen Isänne on täydellinen.” Mutta kuinka on mahdollista olla ilman syntiä, kun kaikki elämä näyttää toista, ja me ihmiset olemme heikkoja olentoja, ja kaikki on pimeätä meidän ympärilläme?

Kerran hän oli Ranskassa joutunut puheisiin erään albigenessin kanssa – heitä pidettiin kerettiläisinä – ja hän oli tältä saanut kuulla, että ihminen ei ollut syntisenäkään auttamattomasti kadotettu, vaan hän voi syntyä uudestaan maan päälle. Hän ei tuota ymmärtänyt, sillä hänen mielestään ei pyhissä kirjoissa mitään puhuttu siitä, mutta kuitenkin hän nyt ajatteli sitä ja koko hänen sielustaan nousi rukous ja toivomus, että Jumala näyttäisi hänelle onko ehdoton helvetti olemassa, vai onko ihminen siitä pelastettavissa, ja pelastuuko hän ainoastaan sillä, että uskoo Jeesukseen Kristukseen Vapahtajaansa, vai oliko tuo toinen mahdollisuus tosi, että ihminen voi syntyä tänne uudelleen.

Hänen sielunsa huusi apua Jumalalta, hän astui ikkunan äärestä, kumartui Jumalan- äidin kuvan eteen ja rukoili Pyhää Mariaa, joka kerran itse oli ollut äiti, joka siis oli hänenkin äitinsä. Hän rukoili, että Jumalanäiti, jos hän on olemassa, selittäisi hänelle tämän arvoituksen.

Ja kun hän tuossa seiso i pää kumarassa, niin hän äkkiä huomasi, että valoa tuli sisään akkunasta ja hänen päänsä läpi kulki ajatus, onko kuu noussut taivaalle, mutta samalla hän muisti, että nyt oli uuden kuun aika. Silloin hän nousi ja katseli taakse. Siinä seiso i olento, puettuna valkoiseen pukuun, ja hänestä säteili merkillinen valo, mutta hänen silmänsä olivat vakavat katsellessaan munkkia.

Silmänräpäyksessä munkki lankesi polvilleen lattialle tuon olennon eteen ja kuiskasi: ”Minun Herrani ja Jumalani, sinä Mestari.”

Silloin tuo olento lähestyi häntä, nosti hänet ylös sanoen: ”Älä pelkää, poikani” ja vei munkin istumaan tuolille sekä istuutui itse vastapäätä. Munkki katseli häntä ja hänelle selvisi, että tuon olennon täytyi olla Kristus, ja hän vaipui taas polvilleen ja kysyi:

”Oletko sinä Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja?”

Olento nosti kätensä ja sanoi: ”Jeesus ihminen, sillä Jumala yksin on maailman Vapahtaja.”

Sitten he alkoivat keskustella ja munkki oli kuin lumouksissa. Tuo mies, joka siellä oli, sanoi munkille:

”Minä olen Jeesus. Ihmiset minua kutsuvat maailman Vapahtajaksi, mutta se johtuu siitä, että heidän uskonsa on niin vähäinen, he elävät niin suuressa pimeydessä. Minä en ole maailman Vapahtaja, enkä minä ole Jumala, vaan minä olen Kristuksen palvelija.”

Ja hän selitti tämän siten, että hän kuului veljeskuntaan, missä kaikki ovat Jumalan Poikia. Mutta Kristus on Mestarien Mestari, lähinnä Jumalan majesteettia. Kristus on olento vielä korkeampi kuin kukaan täydellisistä, sillä hän on aikoja sitten ollut ihminen ja tullut täydelliseksi. Kristus on se, joka nyt ihmiskunnassa tällä hetkellä, näinä vuosisatoina, näinä vuosituhansina on ihmiskunnan uskonnollinen vihkiä, suuri Opettaja. Hän on Rakkauden ja Viisauden Herra, joka ihmiskuntaa johtaa. Kristus on antanut nykyiselle ihmiskunnalle kaikki ne uskonnot, mitkä nyt on olemassa, ja hän on käyttänyt niitä antaessaan milloin toista, milloin toista täydellistä ihmistä, Mestaria välittäjänään, ja sille ihmiselle, joka on tehnyt Kristuksen työtä, on Kristus sitten uskonut sen uskonnon hoidon.

”Ja näin”, sanoi tuo olento, ”näin on Hän minulle antanut kristinuskon johdettavaksi, ja kauaksi te olette poistuneet Kristuksen opista. Kauaksi te ihmiset olette poikenneet syrjään siitä pyhästä, yksinkertaisesta, puhtaasta totuudesta, jonka hän julisti. Te ette enää tiedä sitäkään, mikä on ihmisen tehtävä maan päällä, te ette enää usko siihen, että ihminen on kehittyvä täydelliseksi. Te olette sen suuren totuuden unohtaneet, ja minä saan koettaa tehdä mitä voin.

Mutta minun on kielletty nyt ilmestymästä ihmisten kesken ruumiillisesti, sillä ihmiskunnassa täytyy ensin herätä halu totuuteen. Se halu viritettiin silloin, kun Kristus ilmestyi maailmaan. Nyt pitää ihmisten tehdä tämä halu eläväksi itsessään. Ja kun joku ihminen, niin kuin sinä, veli Bartholdus, sisässään kaipaa elämän selvitystä, silloin minä joskus hänelle näyttäydyn, niin kuin nyt olen sinun luonasi.

”Ja nyt tänään on pääsiäisyö, ja sinä tiedät, että huomenna vietetään ylösnousemuksen juhlaa. Ja sinä, veli Bartholdus, olet käsketty tänä yönä voittamaan kuoleman. Nyt sinä saat nähdä ja kokea, millä tavalla ihmiset nousevat ylös.”

Näin sanoi tuo ihmeellinen vieras, joka oli munkin luona tornikamarissa ja sitten hän virkkoi: ”Nyt on sinun hetkesi. Pane tuohon maata.”

Ja munkki totteli ja laskeutui vuoteelle. Silloin Jeesus tuli ja laski kätensä hänen otsallaan ja sanoi: ”Nouse!” Ja veli Bartholdus huomasi nousevansa ja seisoi lattialla ja katseli Jeesusta, joka säteili ihmeellisessä kirkkaudessa. Ja Jeesus viittasi kädellään ja munkki näki siinä ruumiinsa makaavan, mutta itse hän seisoι vapaana.

Ja mestari sanoi: ”Seuraa minua”, ja he lähtivät ulos ja hän näytti uudelle veljelle kuinka ihmiset nukkuivat ja heidän tajuntansa oli ulkopuolella ruumista. Mutta he olivat horroksessa ja luulivat elävänsä sitä samaa elämää, mitä päivälläkin elivät. He näkivät unta. Heidän sielunsa ohitse kulki kuvia siitä, mitä päivällä toimivat, eivätkä he olleet hereillään toisessa maailmassa.

Mutta veli Bartholdus oli nyt hereillä ja Mestari Jeesus kuletti häntä toisiin maailmoihin ja näytti, kuinka ihmissielut ovat kuoleman jälkeen helvetissä, kiirastulessa, ja näytti, kuinka he kohoavat taivasiin. Ja veli Bartholdus ymmärsi elämän kiertokulun ja näki, kuinka ihminen kulkee elämän ja kuoleman läpi kunnes hän saavuttaa täydellisyyden ja hänelle sanottiin vielä:

”Tule, niin minä vien sinut veljeskuntaan, sillä sinun aikasi on tullut. Seuraa minua, että sinunkin päällesi pantaisiin häävaatteet, että saisit kokea sitä elämää, jota me tässä veljeskunnassa elämme.”

Ja mestari näytti hänelle vielä: ”Katso tuolla on minun ruumiini, katsele sitä, sillä minä elän samanlaisessa ruumiissa kuin sinä.” Ja sitten Mestari vei veli Bartholduksen salaiseen veljeskuntaan, jossa hänet puettiin häävaatteisiin, ja josta emme saa kertoa...

Mutta kun pieni munkki seuraavana päivänä heräsi, niin hän oli toinen ihminen, epätoivo oli hänestä poissa, tietämättömyys hälvennyt. Sanomaton riemu, kuvaamaton voima hänet täytti. Hän tunsi olevansa uudestaan syntynyt. Ikään kuin toisenlainen ihmisolento. Hän tunsi olevansa toisenlainen kuin muut ihmiset, ja samalla hän kuitenkin oli yhtä kaikkien kanssa, koko luomakunnan kanssa, ja hänen sydämessään oli vain yksi ajatus, kuinka hän kaikkia rakasti ja kuinka hän tahtoi totuutta julistaa ihmisille.

Ja hänen elämänsä oli sitä, että hän toi tämän sanoman ihmisille, ja sitten kuoli polttoroviolla...